

Foreldrar, börn og kirkjan

Sem meðlimir samfélagsins þurfa kristnir foreldrar að mennta börn sín og þeir mega ekki láta kirkjuna eða aðra stofnun eftir slíku gjaldi.

Foreldrar, börn og kirkjan

Kynning

Hvað get ég gert til að hafa barnið mitt í kirkjunni? Þetta er spurning sem margir kristnir foreldrar spyrja.

Þeir sem eru með lítil börn vilja fá formúlur til að koma í veg fyrir að börn þeirra villist frá kirkjunni og þeir sem eiga stór börn, sem hafa fjarlægst kirkjuna, vilja að Guð geri kraftaverk.

Hvað skal gera?

Sonur trúaðs fólks þarf að fæðast á ný

Í fyrsta lagi verður hver kristinn maður að vera meðvitaður um að 'börn holdsins eru ekki börn Guðs'. Eins og? Er barn mitt, fætt í evangelískum og / eða mótmælendafæðingum, ekki Guðs barn?

Nú, ef 'sonur trúaðs manns væri sonur Guðs', þá verðum við að vera sammála um að allir afkomendur Abrahams séu einnig börn

Guðs, en þetta er ekki það sem Biblían kennir.

Páll postuli skrifaði kristnum mönnum í Róm og sagði það ljóst að það að vera afkomandi holds Abrahams er ekki það sem veitir guðlega siðun „Ekki það að orð Guðs vantaði, því að ekki allir sem eru frá Ísrael eru Ísraelsmenn; Ekki vegna þess að þeir eru afkomendur Abrahams, eru þeir allir börn “(Rómv. 9: 6 -7). “... það eru ekki hold holdbarnanna sem eru börn Guðs, heldur börn loforðsins eru talin afkomendur “(Róm. 9: 8). Nú, ef börn Abrahams eru ekki börn Guðs, þá leiðir það einnig að sonur trúaðs manns er ekki barn Guðs.

Þess vegna verður hver sem vill öðlast guðlega siðun að hafa sömu trú og hinn trúaði Abraham hafði, það er að sonur kristins manns væri barn Guðs, hann verður endilega að trúa á sama hátt og faðirinn trúði á boðskap fagnaðarerindisins .

„Vitið því að þeir sem eru í trú eru börn Abrahams “(Gal. 3: 7).

Aðeins þeir sem verða til í óforgenganlegu fræi, sem er orð Guðs, eru börn Guðs, það er að segja börn kristinna eru ekki endilega börn Guðs.

Kirkjan er líkami Krists

Í öðru lagi verða allir kristnir menn að vera meðvitaðir um að líkama Krists, sem einnig er kallaður kirkja, er ekki hægt að rugla saman við mannlegar stofnanir, svo sem fjölskylduna og kirkjuna. Að vera hluti af mannlegri stofnun lætur manninn ekki tilheyra líkama Krists, það er að segja hólpin.

Ábyrgðin á fræðslu

Sem meðlimur samfélagsins þurfa kristnir foreldrar að mennta börn sín og þú ættir ekki að láta kirkjuna eða aðra stofnun eftir slíku gjaldi. Slíkt verkefni er eingöngu og eingöngu foreldra. Ef foreldrarnir eru fjarverandi ætti að flytja þetta verkefni til annars aðila sem gegnir þessu hlutverki: ömmur, ömmur, frændur eða sem síðasti úrræði stofnun stofnuð af samfélaginu (barnaheimili).

Af hverju er ekki hægt að framselja verkefni barnauppeldisins? Vegna þess að innan eðlilegs eðlis eru foreldrar það fólk sem ber besta og mesta traust fyrstu árin í lífi einstaklingsins. Byggt á þessu traustssambandi verður fjölskyldustofnunin rannsóknarstofa þar sem allar prófanir til að framleiða ábyrgan borgara eru gerðar.

Það er innan fjölskyldunnar sem maður lærir hvað er vald og ábyrgð. Mannleg samskipti eru lærð og þróuð innan fjölskyldunnar, svo sem bræðralag, vinátta, traust, virðing, ástúð o.s.frv.

Þar sem foreldrar eiga í besta og traustasta sambandi eru þeir líka þeir bestu til að kynna fagnaðarerið Krists fyrir börnum meðan á fræðslu stendur. Þess vegna er það heilsusamlegt að foreldrar sjái ekki fyrir börnum sínum með hefndarfullum og miskunnarlausum Guði. Setningar eins og: “- Ekki gera þetta vegna þess að þabba líkar það ekki! Eða, – ef þú gerir þetta, refsar Guð! “, Endurspeglar ekki sannleika fagnaðarerindisins og veldur gífurlegum skaða á skilningi barnsins.

Sambandið sem guðspjallið kemur á milli Guðs og manna hefur að leiðarljósi traust og trúfesti. Er hægt að treysta einhverjum sem er vondur og hefndarfullur? Ekki! Nú, hvernig er mögulegt fyrir ungan mann að treysta Guði, ef það sem honum hefur verið kynnt samræmist ekki sannleika fagnaðarerindisins?

Foreldrar þurfa að sýna börnum sínum fram á að sum hegðun þolist ekki vegna þess að faðir og móðir eru í raun ósátt. Að slík viðhorf séu í raun bönnuð af föður og móður. Að slík hegðun sé skaðleg og samfélagið allt ósammála.

Ekki láta barnið þitt í trega, taugaveiklaðan Guð sem er tilbúinn að refsa þér fyrir misferli. Slík hegðun foreldra sýnir glögglega að þau eru að forðast ábyrgð sína sem kennari.

Að mennta börn með því að koma á sambandi ótta, hafa Guð, kirkjuna, prestinn, prestinn, djöfulinn, helvítis, lögregluna, svarta andlitið o.s.frv., Sem böðla eða refsingu, endar með því að framleiða menn sem þeir gera ekki virða stofnanir og fyrirlíta þá sem fara með vald. Þessi tegund af fræðslu kemur á ótta í stað virðingar, þar sem traust samband er ekki komið á. Þegar óttinn líður er engin ástæða lengur til að hlýða.

Foreldrar sem starfa á þennan hátt við fræðslu barna sinna hafa sinn skerf af því að villast um fyrir börnum sínum. Kirkjan á líka sinn hlut því hún mistókst að skipa foreldra sem eina og lögmætu ábyrgðina á menntun barna sinna. Ríkið er líka sekur, þar sem það tekur að sér hlutverk kennara, þegar það er í raun og veru, það er aðeins farartæki til miðlunar þekkingar.

Ef grunnur menntunar er ekki afmarkaður innan fjölskyldunnar og slík hugtök eru notuð og upplifuð í fjölskyldusamböndum, þá er hver önnur mannleg stofnun, svo sem kirkjan og ríkið, dæmd til að mistakast.

Margir foreldrar beita sér fyrir vinnu, námi og kirkjunni, en þeir leggja ekki tíma í menntun barna sinna. Menntun barna fer fram í fullu starfi og það er ekki hollt að vanrækja þennan tíma.

Hvenær á að byrja að mennta?

Umhyggja fyrir börnum vaknar venjulega aðeins þegar kristnir foreldrar finna að börn þeirra eru að fjarlægjast kirkjustofnunina. Ótti höfðar til álagningar og þvingunar og neyða börn til að fara í kirkju. Slík afstaða er jafnvel skakkari en að hafa ekki leiðbeint barninu á réttum tíma.

Þessar spurningar vekja hjá kristnum foreldrum vegna þess að þeir vita ekki hvert hlutverk þeirra sem meðlimur samfélagsins er og hvert verkefni þeirra eru sem sendiherra fagnaðarerindisins. Kristnir foreldrar geta ekki blandað þessum tveimur aðgerðum saman.

Kristnir foreldrar hafa tvö mjög mismunandi verkefni:

- a) að mennta börn sín til að vera meðlimir samfélagsins, og;
- b) boða börnin frábæru loforð fagnaðarerindisins svo þau víki aldrei frá trúnni.

Þessum verkefnum verður að fara fram frá unga aldri og gæta þess að takast samtímis á við menntun og þjálfun borgara, án þess að vanrækja kennslu sannleikans og leggja áherslu á kærleika og trúfesti Guðs.

Frá unga aldri verður að kenna barninu að bera virðingu fyrir yfirvöldum og það er í gegnum foreldrana sem barninu verður beitt varðandi undirgefni við vald. Í gegnum systkini, afa og ömmu lærir barnið virðingu og hugljúfi. Eins og vinir, kennarar, nágrannar og ókunnugir, þá lærir barnið tengsl við heiminn.

Hvað með fagnaðarerindið? Hvað mælir Biblían með? Í 5. Mósebók lesum við eftirfarandi: „Og þú munt kenna börnum þínum þau og tala um þau meðan þú situr heima hjá þér og gengur eftir stígnum og liggur og rís upp“ (5. Mós 6: 7). Um lífshætti verður að leiðbeina barninu allan tímann, það er heima, á

leiðinni, fyrir svefn og þegar upp er staðið.

Kennsla hinna heilögu 'bréfa' er á ábyrgð foreldra! Ritningarnar mæla ekki með því að framselja sunnudagaskólakennara slíka aðgerð, auk þess sem það takmarkar kennslutíma um Krist einu sinni í viku, í aðeins eina klukkustund. Alveg frábrugðið því sem ritningin mælir með: dagleg kennsla.

Börn og samfélag

Foreldrar þurfa að hjálpa börnum að skilja að allir skulda hlýðni við foreldra og samfélagið. Uppgjöf til foreldra í dag er ritgerð og lærlingur til uppgjafar sem samfélagið krefst, bæði í skólanum og í vinnunni.

Eftir að hafa fengið leiðbeiningar, jafnvel þótt ungi maðurinn vilji ekki fylgja fagnaðarerindi Krists, munum við fá borgara skuldbundinn til ákveðinna félagslegra gilda.

Eitt af viðeigandi vandamálum í menntun barna kristinna manna í dag er að blanda fjölskyldumenntun saman við kirkju. Að framselja til kirkjunnar ábyrgð á því að miðla félagsmenningarlegum gildum er stór mistök. Þegar ungi maðurinn vex upp og verður fyrir vonbrigðum með tiltekið fólk innan stofnunarinnar hverfur hann frá aðild að samfélaginu sem hann sótti og um leið gerir hann uppreisn gegn hvers kyns félagslegum gildum.

Þegar foreldrar eru meðvitaðir um að þeir mynda ekki börn fyrir Guð, beita þeir meira í menntun og boðun barna. Þeir örvænta ekki heldur þegar þeir sjá að skýtur þeirra eru ekki í skapi til að fara í kirkju. Þeir munu ekki finna til sektar eða ábyrgðar gagnvart börnum sínum þegar þeir fjalla ekki um stofnanamál.

Það er nauðsynlegt að mennta börn með því að kenna orð Guðs án

Þess að gleyma að miðla og innræta félagsleg gildi. Menntun nær til samtala, leiks, skamma, viðvörunar o.s.frv. Leyfa börnum að upplifa öll stig lífsins, allt frá barnæsku, unglingsárum og æsku.

En hvað á að gera þegar börn villast frá kirkjunni? Í fyrsta lagi er nauðsynlegt að greina hvort börn hafa vikið frá fagnaðareringindinu eða fjarlægst ákveðna stofnun.

Að hunsa frumreglur fagnaðareringindisins leiðir foreldra til að rugla saman hvað það þýðir að vera barn Guðs og að tilheyra ákveðinni kirkju. Ef barn er ekki lengur fastagestur í kirkjunni ætti ekki að merkja það sem villur, eða að það sé að stíga til helvítis o.s.frv.

Ef maður játar sannleika fagnaðareringindisins eins og ritningarnar segja, þá þýðir það að hann er ekki villtur, heldur ætti aðeins að vera vakandi fyrir nauðsyn þess að safnast saman. Það getur verið nauðsynlegt fyrir foreldra að kanna hvers vegna börn þeirra láta vana sig að hitta aðra kristna.

Nú, ef sonurinn játar ekki sannleika fagnaðareringindisins og heldur áfram að safnast saman af vana, er ástand hans frammi fyrir Guði. Hvað veit hann um fagnaðareringindið? Játar hann trú fagnaðareringindisins? Ef svarið er neikvætt er nauðsynlegt að tilkynna sannleika fagnaðareringindisins, svo að hann trúi og verði hólpinn, en ekki bara kirkjugestur.